

XXIV LLAPIS DE SANT JORDI

Categoria Juvenil

Premi

Monòleg d'una noia confinada

per Aina Civit Soler

Tancats. Una paraula senzilla però que a la vegada és complexa. El verb tancar pot ser utilitzat en moltíssimes oracions i amb significats diferents: tancar les gallines al corral, tancar el pot de sucre, tancar l'escola després de classe... Però estar tancat, vol dir estar capturat, empresonat, confinat..., alguna cosa no molt agradable, oi?

Inicis del mes de març. La cosa s'està començant a desviar, ja no es pot controlar. Tot ha començat..., bé, va començar una mica abans. Però ja sabem com som, no? Tots ens coneixem bé, i sabem clarament que no li donem importància als fets que ens envolten fins que superen uns límits. Els humans som així, tossuts i amb poques ganes de moure fils i canviar les rutines. Però per què? La resposta és una sola paraula: POR.

Por de que surti malament, de que els plans fallin. Por de que la gent tingui pànic, de que la gent no li doni importància. Por de perdre: diners, persones, feina... Por als canvis i als moviments. Por a la mort. Por a la por.

Però jo penso que aquesta por sovint s'ha de superar, sovint s'han de fer canvis per saber que poden sortir bé, que tot té una solució, i que com la popular frase feta: qui no arrisca, no pisca.

Doncs bé, com tots sabeu, els humans som uns porucs. Però el dia 12 de març, vam haver de ser valents, i decidir. Decidir si arriscar-nos a fer canvis o no. A quedar-nos tancats a casa, sense sortir, durant dues setmanes o deixar que s'escampi. El culpable un virus. Una pandèmia al 2020.

Avui comença la primavera i no puc sortir a ensumar les flors que es comencen a veure en tots els racons del poble. Sí. Jo ara estic escrivint això estant tancada a casa, ja fa més d'una setmana que ho estic, i no és tan horrorós com alguns diuen: Pots dormir una estona més, no has d'anar l'escola, passes més temps amb la família i pots veure mil i una pel·lícules... És una

passada! Sí. A mi m'encanta, i no soc cap extraterrestre eh..., vaja, que jo sàpiga. A veure, us seré sincera, si que trobo a faltar la rutina d'abans: anar a l'escola, veure als amics, sortir a passejar, jugar a futbol, i córrer carrer amunt, carrer avall... Però sé que m'he d'adaptar, no tinc cap altra opció. Jo m'adapto fàcilment als canvis, és més, a mi m'agraden. Trobo que és una nova forma de viure la vida des d'una altra perspectiva. I ho trobo motivador i inspirador. Ara faig altres coses que potser abans, ni m'havia adonat que existien.

El que passa és que durant aquests dies, els meus sentiments han pujat al Dragon Khan. Fan pujades i baixades a totes hores. Ja no puc controlar en quin moment estic contenta, en quin estic trista, en quin moment sento nostàlgia i en quin moment sento ràbia. No us ha passat alguna vegada que en el mateix moment sentis tots els sentiments a la vegada? No ho sé... Potser són coses meves... Però us puc prometre que ara mateix, tinc ganes de plorar, riure i cridar a la vegada.

La felicitat me la provoca la família, els meus germans. Estic tant contenta de poder passar tanta estona amb ells! Fa cosa d'un mes notava que se m'anaven de les mans. Sabeu, jo sempre he estat la germana gran, i soc d'aquelles germanes que cuida als seus germanets com si fos una mare. Des que era petita que sempre he jugat amb ells, els he ensenyat a dibuixar, a jugar, a passar-s'ho bé..., però ja fa un temps que noto que ja no els faig falta, ja no volen jugar amb la seva germana gran, ja no volen que els faci abraçades, que els ajudi amb les seves coses i els seus problemes... "Ai, deixa'm!", em sentia dir. Però aquests dies que estem passant junts, noto que estem tornant a connectar. Potser ja no com a germans, sinó com a amics. I és que els germans, sovint són els millors amics que pots tenir, aquells "amics" que sempre estaran al teu costat i que t'ajudaran en tot el que necessitis.

I tota aquesta felicitat que sento és contradiu amb la tristesa. I és que tota aquesta situació és un drama. Un drama dels grossos. Perquè quan penso en totes les persones que estan a l'hospital, malaltes i infectades de Covid-19, aquest virus que té fama de ser fort i poderós, que està portant tants problemes a tants països, m'entristeix. I el que em posa més trista, és que conec a algunes persones que l'han patit i a persones que no l'han pogut superar i han hagut de viatjar a l'altre món. Això em trenca el cor en mil bocins i provoca que els ulls se'm humitegin i caiguin gotes de tristesa, galta avall.

I la por de que les persones perjudicades acabin sent la meva família em provoca un fort sentiment de nostàlgia. Les meves dues àvies. Les dones més fortes d'aquest Univers. Són grans i les admiro per haver pogut començar de nou quan els meus avis se'n van anar. Les trobo moltíssim a faltar. I, tot i que sovint les veig darrera d'una pantalla, no és el mateix.

Trobo a faltar les seves suaus pells fregant la meua. Dues generacions unides com si fossin una de sola.

Però, sincerament, el sentiment més dur és la ira. Pensar que no puc fer res per evitar aquest desastre, que només soc una nena de quinze anys que no pot sortir de casa i que no pot fer res més que tenir esperança i confiar que tot acabi, m'irrita. Veig com cada dia moren més persones, veig com cada dia hi ha més infectats, no només aquí, a tot arreu; i jo no puc marxar i lluitar contra aquest maleït virus que sembla que vulgui acabar amb tothom! Uff... No hi ha cap solució, jo no puc fer res més que confiar i demanar a totes les persones que conec, i a les que no també, que es quedin a casa, que es rentin les mans i que confiïn en totes aquelles persones que estan treballant dia a dia en aconseguir una solució per poder parar aquesta pandèmia. Perquè podem resistir, i si estem junts, arribarem més lluny.

I la ira em porta a la superació, aquesta superació que sento i que m'agradaria compartir-la amb totes les persones d'aquest món, ara mateix malalt i solitari. Però que amb la força i el granet de sorra de les mil milions de persones que habiten al planeta, podem curar-lo i trobar la solució.

Estimat lector/a, si has arribat fins aquí, només dir-te que et quedis a casa. Possiblement t'hagis sentit identificat, crec que els humans no som tan diferents els uns als altres, com a vegades diuen, i crec que entens com em sento. Així que, si us plau, sigues solidari, responsable i queda't a casa. Jo també ho faig! #joemquedoacasa.